

a demokrácia ügyéért, hanem a nemzetközi iparmágnások meggazdagodásáért harcolnak ezek az urak.

A plutokraták és diplomás lakóik azt állítják magukról, hogy a demokráciát védik. Ez szemenszedett hazugság. Milyen demokráciát védenek azok, akik sorba léptetik életbe a legszélesebb dolgozó tömegeket legerősebb jogaitól megfosztó törvényeket.

Ezek az urak és törekvéseik egyugyanazon alapból — az imperializmusból — nőttek ki, egyugyanazon talajból — a monopolisztikus finanszírozásból — táplálkoznak és egyugyanazon célra törnek — a világ fölötti egyeduralomra.

A másik tábor a Szovjet Szövetség, a körülötte csoportosult országok, amelyek a folszabadító háború folyamán vagy annak következtében kisebb-nagyobb mértékben kiverkedték szabadságukat, kezükbe vették saját sorsuk irányítását és a többi országok még föl nem szabadult, igájukat le nem rázott dolgozó, demokratikus erői.

»Ehhez a fronthoz tartozik a legyőzhetetlen Szovjet Szövetség, ehhez a fronthoz tartozik az új Jugoszlávia, Lengyelország, Csehszlovákia, Románia, Bulgária, Albánia, azután Görögország és Magyarország demokratikus erői. Ehhez a fronthoz tartozik Amerika, Anglia, Franciaország, Olaszország és minden más ország népének óriás többsége nem csak Európában, hanem az egész világon.« (Tito)

Ők viselik a háború minden terhét, ők vérezttek a csatamezőkön és bombazáporokban és ma egyetlen óhajuk a tartós, demokratikus béke és biztonság. Béke és biztonság, hogy fölépíthessék földült otthonaikat, helyreállíthassák, kifejleszthessék, megszilárdíthassák hazájuk új rendjét a folszabadított országokban. A többi országokban pedig, hogy kiheverhessék a szenvedéseket és tovább haladhassanak előre az emberiség történelmi útján a folszabadulás felé — amikor megszűnik az embernek ember által való kizsákmányolása.

Ezt jelenti ma május elseje és ennek a békéért való következetes és állhatatos harcnak jegyében vonulnak föl az egész világ dolgozóinak tömegei, tüntetve, vagy ünnepeve, énekelve, vagy fegyverrel harcolva és meglobogtatják zászlóikat a világ szíve, a béke törhetetlen bástyáira — Moszkva, a nagy szovjet nép, Lenin és Sztalin Moszkvája felé.

MÁJUSI EMLÉK

Irta: Brindza Károly

— Told össze a két gebe székét, Jóska. Azok képezik a bokrokat a tisztás mentén. A piszkafára rá kell teríteni egy pokrócot, az lesz az „öserdő“ óriása.

A jelenlevők, akik a próbára jöttek össze, hangosan nevettek Borozda Pista, a „rendező“ rendelkezésein. Valamennyiükön a lehető legrosszabb ruha volt. Böresök Karcsi nyakán foszladozó ingelő fityegett, alja már nem volt, elkopott.

— A hűség kedvéért, alaposan elláttuk magunkat, igazi hobóknak nézünk ki. Ha most valóban közénk kerülne a hekus, Feltűdő Riley, azonnal megértené, hogy milyen sors vár rá, — szólt nevetve hátul egy „hobó“ jelölt, akinek az egyik nadrágszára térden felül, — a másik meg a lábására közepéig ért.

— Tudjátok mit, — veti a zsvajgó csavargók, vagyis „hobók“ közé Imre, a legfiatalabb „színész“ — az amerikai munkanélküliek

árulója és adáz ellensége, a Féltüdő Riley helyett jobb volna, ha mi a vöröshajú csendőrőrmesterünket alakítanánk. Neki csak a haja más, egyébként mindenben megegyezik a Féltüdő Rileyvel. Ő is éppen olyan gazember, mint az. Az a munkanélkülieket pécézi és löki le az amerikai erdőkön keresztül robogó vonatról, ez pedig itt a sztrájkoló munkásokat vereti, és becsuk mindenkit, aki lejjebb meri húzni szemöldökét az előírásosnál.

— Jó, majd akkor te leszel az őrmester...

— Bendben van, vállalom, — szólta Imre, a többiek hangos röhögése közben, csak arra vigyázzatok, hogy agyon ne verjetelek...

— Ne vacakoljatok már olyan sokáig, gyerünk a próbával. Kezdjük ott ahol a munkanélküliekből lett csavargók körülveszik az elfogott hekust és Dugan ismerteti annak bűneit!

— Jó, kezdjük, — szólott Szabó Pista és a földes szoba közepére lépett. — Imre, lódulj ide és képzeld el, hogy a hajad vörös és sok sztrájkoló botozása szárad a lelkedben.

Ahogy Péter odaállt a közepre, abban a pillanatban megragadta két rongyos ifjú „hobó“ és Péter, azaz a vöröshajú munkásverő rángatni kezdte vállait és szitkozódott.

— Majd én megmutatom nektek, hogy mertek itt engem molesztálni. Mind becsukatlak benneteket, kapálhatjátok majd a szolgabíró földjét, — átkozott kutyák! Hogy mertek...

Dugan (Erős Jancsi) rákezdte: — Az összes munkanélküliek és a sztrájkoló munkások nevében vádat emelünk Féltüdő Riley azaz a vöröshajú Őrmester Úr ellen. A vád: árulás. Munkásszülöktől való és elárulta a munkásokat. A vád: elzárási parancs. Munkás volt és sztrájkolókat záratott le. A vád: emberkínzás; munkás volt és munkásokat veretett meg...

A Vöröshajú nagyokat káromkodott, amivel a környező „hobók“ at rendkívül felháborította. Körülfogták és elkezdtek rángatni.

— Mit ordítasz. Erre ráérsz majd akkor is, ha majd visszaadjuk azt, amit te ránk verettél hóhérjaiddal. Rajta testvérek, üssük a Vöröshajút... — Rangyosruhájú karok emelkedtek a levegőbe...

— Jól van fiúk, úgylátom a darab megy most már, ebben nincs hiba — szólott Péter és felállt. Eddig a sarokba épített prieszen ült és nézte a „Hobók“ próbáját, — én elmegyek. Még csak azt szeretném megjegyezni, hogy mindenki végezze el megfelelően feladatát, hogy az ünnepség minél jobban sikerüljön. Hogyan állunk a sportversenyek előkészítésével Jóska? — fordult Péter az ajtófélfához támaszkodó Topa Jóskához, mire az összerezzent és zavartan pislogott a jelenlevők feléje forduló arcába.

— Megy a dolog, de... — arcán ideges rángatózás jelenik meg, a szemét lesüti és tétovázva mondja... — De mi lesz, ha a csendőrség megtudja, hogy mit tervezünk... — Jóska a fiatal kereskedő segéd idegesen kapkodja szemét és hol az egyik, hol a másik társára nézett.

A kis vertfalú ház szobájában egy pár pillanatig olyan csend lett, hogy meg lehetett hallani a fák leveleinek susogását, amelyet az áprilisvégi szél mozgatótt az uccán.

Mindenki hallgatott. Jóska oldalt fordult és a fenyőfából készült korhadt sifonér oldalát nézegette. Kezével idegesen babrált egy kiálló szálkán.

— Ha félsz, minek jöttél közénk, törte meg a csendet Péter száraz hangja. — Nekünk olyan emberekre van szükségünk, akik minden időben tudják, hogy mit akarnak. Félni a csendőröktől!

Mit szólsz te ehhez Imre? Te alakítod a vöröshajút és Jóska fél a csendőröktől.

Imre, aki Topa Jóska szavai után láthatólag elvesztette nyugalmát, kilépett az öt körülvevő „hobók” sorai közül és dühösen felkapta fejét. Tekintetéből kioivasható az elégedetlenség, amelyet az elhangzott szavak váltottak ki. Felemelte csontos asztalos öklét, és az asztalra csapott, hogy a kis szoba csak úgy rengett belé.

— Mit keverjük itt bele a csendőröket! Az ördögbe is, csak nem ők lesznek az elsők, akiket az ünnepségre meghívunk? — Elhallgattott. A szoba csendbe borult újra, Imre maga elé meredt. Gondolatai olyan térre terelődtek, ahová mindig szívesen vitte képzelete. Bosszús arca lassan felmelegedett. Szemei csillogni kezdtek...

— Igenis, megtartjuk! Tavaly csak magunkban ünnepeltünk. Szervezetünk akkor még nem volt. Az ifjúság szerte szét a különböző munkásellenes egyesületekben... De ma, amikor az ifjúsági kultúregyesületünknek több, mint száz aktív tagja van, megtartjuk. Május elseje nemcsak a mi ünnepünk. Az egész világon megünnepelik. Leáll mindenütt a munka. Sok száz millió munkás szíve dobban össze ezen a napon. Szabadon, vagy titokban, de összedobban... Mi titokban tartjuk meg, de félelem nélkül, — szemre újra szikrázott. — Aki nem látja jónak, vagy fél, az ne jöjjön velünk. Az ne ünnepeljen. Az yerje bilincsbe érzéseit és hallgasson tovább, szolgamódra...

— Én nem azért mondom, — szólalt meg Jóska nagyon komolyan. Szaváiból érezni lehetett, hogy megbánta és szégyenli, amit mondott. Hiszen világos volt előtte, hogy ki tudja játszani a csendőrséget könnyen, csakhát... Hangja nekibátorodott és visszanyerte egyensúlyát. — Csakhát jó az elővigyázatosság...

— Igen, ez kell. Ebben igazad van. Az elővigyázatosság nem árt, — hagyta helyben Péter, aki egész idő alatt Jóska arcát figyelte és észrevette a változást, amelyet Imre szavai váltottak ki rajta. Látta, hogy az elhangzott szavak felbátorították és visszazökkentették egyensúlyába.

— Nem kell félni attól Jóska, hogy a csendőrök közbelépnek. Az ünnepélyt titokban készítjük elő és elővigyázatosak leszünk annak levezetésénél. A terep jó. A Betyár-völgy fekvése éppen alkalmas terepet ad terveink megvalósítására. Van a domboldalon egy kis fás is, ahol elő lehet adni a „Hobók“-at. Ugyanott megtarthatjuk a gyűlést is. Ott folyik a Zavaros a völgy közepén. Annak a víze elég mély, hogy az úszóversenyt megrendezzük, a tág mező pedig alkalmas az ünnepség minden pontjának levezetésére... — Jóska felé fordult és vidáman felkiáltott.

— Jóska, hát van-e szebb dolog, mint május elseje megünnepelése? Ne félj, nem vagyunk magunk, akik erre készülünk.

Topa Jóska magába mélyedve dőlt neki az ajtófélfának. Gondolatai kavargtak. Állandóan felrémlt előtte az előbb elmondott szavainak hatása. Fájt neki, hogy olyan keményen lehordták. Az ördög tudja, de még sohasem gondolt arra, hogy valami baja is lehet a hatóságokkal. Akkor sem, amikor az asztalos-sztrájk idején, mikor inas léttére otthagya az üzletet és elment sztrájkórnek. A sztrájkoló asztalosok Barna Gábor üzeme elé állították. Nem félt, pedig a mesterné alapos szitkokat szórt rá a kiskapuból. Akkor aztán tényleg csendőrrel fenyegették, de azért elverte a megegyezésakkora Institoris Jóskát, aki a szomszédos faluból jött át sztrájkot törni. Úgy odavágott, hogy belekékült a jobbfele... A visszaemlé-

kezés és Péter szavai megnyugtatták. Arcán megjelent egy derűs mosoly. Szeme csillogni kezdett és nagy nyugalom öntötte el lelkét. A többiek is mosolyogva és áhitattal hallgatták Pétert, aki mindig megtalálta a maga helyét és hangját és mindig jó irányítója volt a falu szabadon gondolkodó és új élet után vágyó ifjúságának.

— Majd meglátjátok fiúk, micsoda május elseje lesz ez, Péter arcán a boldog meglegedés árnyai suhantak át. Hányszor gondolt ő már arra, hogy egyszer majd szabadon megünnepelheti a május elsejét... Ezért harcolt már több mint tíz éve. Ezért vezettek harcot Szamler gyártulajdonos ellen is. A sztrájkok mindig sikerültek. A követeléseket Szamler mindannyiszor kénytelen volt teljesíteni. A munkások egysége győzött... — a munkásegység egyszer valóra válik az egész világon, — szokta mondani Péter. — Egyszer az ember kezébe veszi majd a sorsát. Magának dolgozik majd. A gépek is nekünk zakatolnak — lelkesedett a gyűléseken.

Május elsején nem dolgozott soha. Felkötötte piros nyakkendőjét, karonfogta feleségét és kísért vele a határba, Gógós Lajos birtokára. Ezen a birtokon terült el a falu egyetlen kiránduló helye.

Gógós Lajos nagybirtokos természetesen nem tűrte meg a „hivatlan“ vendégeket és gyakran hívta a csendőröket, hogy elkergessék az „idegeneket“ a birtokról. Különösen a fahidnál fürdőző gyerekeket kergettette előszeretettel. Szidta is mindenki a határban. Gógóst is, a csendőröket is, hisz egy urat szolgáltak...

Pétert nyilvántartották a falu hatóságai. A jegyző is tudta, hogy ő áll a munkásifjúság élén. A csendőrség meg a „fekete listára“ tette. Az „aranszajú Tóbiásnak“ csúfolt harangozó pedig fűnek-fának mondogatta: — „Ez a gyerek nagy kommuniista, sohasem jár a templomba...“

Péter tényleg nem járt templomba. Ő világosan látta már, hogy nem ott szolgálják a nép érdekeit, nem ott találja meg a szegény a boldogulását. A papok letértek a krisztusi tanok útjáról és az „apostoli szegénység“ elvéről... Meg volt a maga véleménye mindenről. Tudta, hogy a szerb zsandár és szolgabíró egyhúron pendül a falu magyar „intelligenciájával“, de főleg a falu gazdagjaival. Samler, a Hitlert-imádó kályhagyáros, a legmelegebb barátságot tartotta fenn a falu vöröshajú csendőrőrmesterével. Különösen sztrájk idején volt nagy a barátság közöttük. Ilyenkor együtt ittak, kártyáztak a Rotary-klubban.

A legutóbbi sztrájk idején aztán a vöröshajú őrmester behívatta Pétert és bezárással fenyegette meg, ha a sztrájkot, amelyet ő vezetett, azonnal be nem szüntetik a vasasok. Péter azonban sokkal mélyebben tisztában volt a harc lényegével, semhogy visszariadt volna, ahogy ő szokta mondani „egy burzsoá kutya“ fenyegetésétől.

Most, hogy május elseje megünneplésére készültek, szintén ilyen hajlíthatatlan maradt. — Az ünnepséget megtartjuk, bár mi lesz is. — szólott a kis szobában egybegyűltekhez.

— Ennek a kis ünnepélynek kell majd letisztázni, kik vannak szívvel velünk és kik azok, akikre nem számíthatunk, ha majd nehezebb feladat elé állít bennünket a mozgalom. A titkos ünnepély résztvevői képezik majd falunk munkáshadseregének élcsapatát... — búcsúzott el Péter társaitól.

A nagy nap hajnalán szakadó eső zajára ébredtek Takaros falu lakói. Zord északnyugati felhők feküdtek rá a falura. Dörgött és villámlott, nyomában pedig szakadt a friss tavaszi eső. Mintha csak az ég reakciósa is szövetkeztek volna a falu reakciósaival, kik min-

dig rossz időért imádkoztak május elsejére. Egyik felhő a másikat kergette, szüntelenül, mintha többé meg sem akarna állni. Olyan vízmennyiség ömlött alá, hogy az emberek megborzadtak, amikor az utcára néztek. A víz bő patakokban hömpölygött végig a falu szűk, kis utcáin. Ilyenkor a Cigány-utcában nagy a jajveszék, mert a víz kiönti a lakásokat. Néhány ház a tavalyi árvíz idején is összeomlott.

Péter egész éjjel nem aludt. De nem is volt odahaza éjjel után 1 óráig, ekkor tért haza otthonába. Hóna alatt egy csomagot szorongatott. Írások voltak, valami nyomtatott cédulák. Péter kivitte a fészer alá és elhelyezte a jászol mögötti üregbe. Lefeküdt.

Az járt az eszében, hogy melyik falurész nem kaphatott még a „felhívás“-ból. A titkos csomag levelein sokszorosítón készült felhívás szólt a falu proletárjaihoz. Péter is részt vett a kiragasztásokban. Ő a Rózsavölgyet járta be és a kis Balambéri részt. Egy példányt a csendőrlaktanya kapujára is odaragasztott. A patróla éppen, hogy csak elhúzta a lábát az utcáson, Péter mindjárt ott ért a laktanya előtt, — hadd olvassák a gazemberek, — gondolta és jóízűen mosolygott magában.

A nagy dörgés-villámlás őt is az ablakhoz esalta. — Az ördögbe is, csak úgy szakad az eső. Szemeivel bosszúsan szemlélte a sötét eget. — Még majd megzavarja terveinket...

Az eső már három órája szakadatlanul zuhogott. Úgy nézett ki, mintha el sem akarna állni többé. Péter aggódva nézett az öreg faliorára. — Őt óra! Mennem kell.

Leügrott az ágyról, magára kapkodta gúnyját. Rágyújtott, kiment a fészer alá, elő vette a csomagot, beengedte mellére az inge alá és nekivágott a zuhogó esőben...

A Betyár-völgy felé vezető gyalogút alaposan elázott. Péter rossz bakancsa úgy megrakodott sárral, hogy alig bírta emelni lábát, de azért csak ment, előre...

— Hát te itt vagy, — köszönt rá a völgy bejárata előtt álló nagy akácfa alatt kuporgó Imrére.

— Már vagyunk vagy heten, — vágja oda Imre büszkén és szemei megcsillannak, ahogy folytatja. — Nem vagyunk mi aféle anyámasszony katonái. Amit vállalunk azt megtartjuk, — veti fel a fejét büszkén.

Péter, a szíve körül, a fiatalember szavait hallván, kellemes meleget érzett. — Lám a munkások, a proletárok betartják szavukat. Nem rendíti meg őket semmi; se csendőr, se zápor. Az ünnep, a szabadság iránti szeretet mégis csak erősebb minden másnál.

— Itt van Jóska is, a Topa Jóska — vigyorgott Imre — nagyon használt neki a legutóbbi fejmosás, rendes elvtárs lesz belőle, őszinte és becsületes...

— Igen, egymást nevelve, bátorítva, edződünk egységes erős harci csapatá — kiáltja Péter boldogan. Kabátját szorosabbra húzza magán, letörli homlokáról a vizet és megkérdi Imrétől. — Hol vannak a többiek?

— Az első domb mögötti tanya istállójában. A tanyán egy béres lakik családjával. Jó embernek látszik — válaszolja Imre és a balkéz felőli domb felé mutatott.

— Ha béres, ha szolga, az csak a mienk lehet. A szíve a mienk, — mondja Péter és a jelzett domb felé tart. — Ha nem áll el az eső, a többieket is küldd be, — fordult megegyezően vissza Imréhez.

Az eső tényleg nem akart elállni. Dörgött, villámlott és zuho-

gott bőven a termékenyítő eső. Az emberek kettésével hármasával érkeztek és Imre sorba küldte be őket a tanyára. A tizedik csoportban hatan voltak. Pista vezette a kis karavánt. Imre, csak amikor egészen közel értek, akkor vette észre, hogy az egyik ember egy jókora csomagot szorongat a hóna alatt. Vas Lajos volt a „szimpatizáns“ kisgazda. Betartotta szavát, hozta a levágott bárányt a gyerekeknek. Vas mögött négy ismeretlen ember sorakozott.

— A Gyogyevói szerb elvtársak, őket is meghívtuk az ünnepélyre — mondotta Pista és hátraintett, a szerb munkások felé. — Ép úgy ünnepük ez nekik is, mint a magyaroknak, vagy a kínaiaknak. Mi valamennyien egy fronton állunk...

Tizenegy óra lehetett. Több mint százán szorongának már a Keeskéstanya istállójában. Levették magukról az átázott felső kabátokat, elhelyezkedtek, ki hol tudott és figyelmesen hallgatták Pétert, a vasmunkást, aki az ajtóban egy sámlin állva beszélt...

— Itt vagyunk most szerbek és magyarok, kétkezi munkások akiket ugyanaz a kéz, a kapitalizmus keze nyom el... Itt van a parasztek képviselője is, aki megérti a munkás-paraszt kézfogas óriási jelentőségét a közös elnyomók elleni harcban. És itt van vendéglátó gazdánk Szuhai Pista béres is, aki örökké a más keze-lába volt. Vajon nem tölthet-e el bennünket legszebb reménnyel ez a találkozó?

És tényleg Takaros falu népeinek találkozója volt ez a nap. A legjobbakkal találkozója. Itt volt Varga Sanyi az asztalos munkások szervezője, Kaszás Marci a „Túróshegyi“ földmunkások tanítója, Kákány Pista a falu elismerten legjobb kubikos, de eljöttek Dankó Sanyi és Petrik Jóska volt diákok is, akiket kikapesoltak a nyolcadik gimnáziumból, mert egy titkos lapot adtak ki s abban élesen bíralták a tanítási módszert és a tananyagot. Eljöttek a gyogyevói szerbek képviselői, hogy ők is örüljenek a magyar munkássággal. Aztán itt volt Vass Lajos parasztgazda is, akit a környező zsíros gazdák „vörös“ Vassnak hívtak, mert haladószelemű írók könyveit olvasta. Az egész határban csak a szomszéd tanya bérese állt vele szóba. Azzal megértették egymást. Aztán itt vannak a faluból mindazok, akik nem félnek a csendőrszuronyra támaszkodó kapitalisták hatalmát. Itt vannak valamennyien, akik a dolgozók összefogásában, a közös harcban látják a szabadság májusának kivívását.

— Ha előre a jövőbe vetjük szemünket, már láthatjuk a szabad májust, amikor a dolgozók győzelmes milliós hadseregei felvonulnak a felszabadított országok városaiban... És megremegnek akkor sokan, akiknek lelkén a mai elnyomás szennye szárad...

Péter szavainak hatása alatt a jelenlevők úgy érezték, mintha egy fejjel magasabbak volnának. Mintha egy láthatatlan kéz feloldozta volna őket, a mindennapi munka által rájuk nehezedő teher alól. Egyes jelenlevők, akik pipáztak nagyokat szippantottak a jó svercelt szüzdohányból és helyeslően bólongattak. Börcsök Karesi és Borozda Pista a falon függő szénásjászolból lógatták lábait és hangosan kiabáltak.

— Most ellátjuk az őrmester baját, nem avatkozhat bele a dolgunkba többet...

— Elverjük megint a sztrájktrókot, hogy abba hiba nem lesz, úgyé Jóska — kacintott Karesi Topa Jóskára, aki az egyik strájfán ülve hallgatta Péter beszédét.

Péter szavai rendkívül ünnepélyesen hatottak, a pókhalós és trágyaszagú istállóban. A jelenlevők ebben a pillanatban úgy érezték, mintha ez volna az a hely, ahonnan el fognak indulni egy új és szebb élet felé.

Odakünn az égbolt lassan kezdett kivilágosodni. A sötét felhők szétváltak és a nap aranyos tüze becsapott az istállóajtón.

Péter folytatta.

— Eljön az idő, amikor a paraszt a maga földjét szántja és a munkás magának gyártja az árút... Az idő halad... Minden meg-rázkódtatás és esetleges pusztítás ellenére halad előre... Előre a dolgozó népek teljes felszabadulása felé.

Péter szavait nagy lelkesedéssel vették a jelenlevők. Valamennyien úgy érezték, hogy ujjászülettek, új erőt merítettek az elkövetkezendő évek küzdelmeihez. Május elseje a győzelem glóriáját csillogtatta meg a szabadságra éhes szemeik előtt.

— Leadjuk a szindarabot, megtartjuk a futást és az úszóversenyt is — lelkesedett Pista és a kis sereg dölölvé elindult a napsütött völgy felé, hogy megünnepelje május elsejét. Hogy felvidüljanak, hogy izelítőt vegyenek az elkövetkezendő nagy szabad május melegéből.

Péter megállt a domb tetején. Teli tüdővel szívta magába a friss levegőt és jó érzéssel melengette a hátán átázott kabátot a melegen tűző napsugárnál... Szívét boldogsággal töltötte el az a tudat, hogy az emberek, a magyarok és szerbek, munkások és parasztok megértették, meghallgatták május hívó szavát és eljöttek erőt gyűjteni az elkövetkezendő évek harcához, amelyet a szabad május eszméért kell majd megvívniok. — Idő kérdése csak az egész. — gondolta Péter, — de vajjon hány év kell még, amig valóra válhat...

Megfordult. A keleti szemhatár felett, mintha színesebb lett volna az ég. A széjjelvált felhők közül mosolygott az égholt azúrja. A felhők játékosan futkostak, mintha csak ők is versenyt rendeznének, május elseje tiszteletére. Az ég északkeleti alján valami vibrált. Először csak egy vékony sáv jelentkezett, egy kés pengéje, amely felfelé ivelve lassan egy hatalmas félkört hasított a keleti égen és lezárult a déli szemhatáron. A késpengényi csik aranyárga színbe öltözött. Alig ragyogott fel az aranyárga csík, máris új sáv keletkezett mellette. A zöld, majd a harmadik a barna... kék... lila... rózsaszín... és végül odahúzta csikját a hetedik szín a vörös is...

— Szivárvány, keleti szivárvány! — kiáltott fel Péter diadalmasan, boldogan...

Akkor 1940-et írtak...

